

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 192.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

næ naturæ modulo sublimiora tibi animo fingas: ne alioqui cum mediocribus etiam lapsus fueris, sublimius exaggeretur tua calamitas.

Lampetio Episcopo. 192.

Magnum reuera pietatis sacramentum est, quemadmodum etiam sacrorum antiſtes Paulus scripto prodidit: non quod omnino incognitum sit, sed quod à nemine comprehendi queat. Omnem quippe, & sermonis & mentis vim excedit. Nam si puerulus matrimonij fructus est, quoniam pacto virgo matrimonij fructum edidit? Quoniam pacto id quod interitui obnoxium est, cum eo quod interitum nescit, copulatum est? Quoniam pacto in eo quod circumscriptum est, id quod a circumſcriptione alienum est, intelligitur, sic inquam ut nec diuina & labis omnis expers natura decrementi quicquam patitur, & quod mortale est, modo quodam, qui nullis verbis exprimi potest, omnemque interpretationis vim superat, honorè accipiat? Quoniam pacto, qui passus est, salutem attulit: qui mortem oppetiit, excitauit; qui contumeliis affectus est, summo honore condecorauit; qui cruci affixus est, ab execratione eripuit, vel, ut rectius loquar, peccatum ac mortem in crucem sustulit.

Theodoro. 193.

De rebus parum honestis in suspitione venire, his quidem, qui ad virtutis arcem peruenerunt, maximæ calamitatis loco est: iudicari autem, honestioribus & grauioribus: deprehendi verò, iis quoque qui stupore atque indolentia laborant.

Alexandro. 194.

Qui rerum earum causa ob quas gratiâ habere debent, alicui succensent, omnes ingrati tudinis terminos excedunt. Nam cum, si rebus ipsis nequeunt, grata saltem oratione vicem rependere teneantur, ipsi contra crimina concinnant.

iii db

τάξιν, ἵνα μὴ μεγαλοφύετρον ἐπιλα-
γῶδηθῆς. Ἐκπεσὼν καὶ τῷ μετεωρῷ.

Λαμπετίῳ Ἐπισκόπῳ. ρςβ.

Μεγά ὄντι ὄντος τὸ τῆς εὐσεβείας
μυστήριον, ὡς καὶ ὁ μυσταγωγὸς ἔγραψε
Παῦλος, ὅτι ὡς ἀγνοοῦμεν πάντα
πᾶσι, ἀλλ' ὡς ἐδενί ἐφικτὸν. παντὸς
γὰρ ἐπέκεινα καὶ λόγου καὶ νοῦ καθέστη-
κει. εἰ γὰρ γάμου καρπὸς τὸ παιδίον,
πῶς ἡ παρθέτος καρπὸν γάμου ἔδειξε;
πῶς ἠνώθη τὸ φθαρτὸν τῷ ἀφθάρτῳ;
πῶς ἐν τῷ ἀειζωπῶ νοεῖται τὸ ἀ-
φθίρωτον, ἕτε τῆς θείας καὶ ἀκρε-
τα ἐλαττωμένης φύσεως, καὶ τῆ θητιῆ
ἀφράτω πνι λόγου καὶ ἐρμηνείας κρεί-
τονι πλὴν πμὴν δεχόμενος; πῶς ὁ παθὼν
ἔσωσε, καὶ ὁ σποθανὼν ἠγείρε, καὶ ὁ ὑβελ-
θεὶς πέτυμκε τῇ ἀνωτάτῳ πμῇ, καὶ ὁ
φαιρωθεὶς κατάρως ἐξήρπασε, μάλ-
λον δὲ πλὴν ἀμαρτίας καὶ τὸν θάνατον
ἐσώρωσε.

Θεοδώρῳ. ρςγ.

Υποσηθῆναι ἐφ' οἷς ἐπερσῆκαν, τοῖς
μὲν εἰς ἄκρον ἀρετῆς ἑλληλακόσι, με-
γίστην ἔχει συμφορὰν. τὸ δὲ καὶ κριθῆ-
ναι, τοῖς σεμνοτέροις. τὸ δ' ἀλῶναι, καὶ
τοῖς ἀναλγῆτοις διακειμένοις.

Ἀλεξάνδρῳ. ρςδ.

Οἱ ἄνθρωποι ὡν χρείτας εἰδέναι ἠφεί-
λασιν ἄνθρωποι τὰ πᾶσι ἐγκαλουμένους, πάν-
τας τῆς τῆς ἀγνωμοσύνης ἄνθρωποι βα-
νυσιν ὄρεται. δεῖον γὰρ, εἰ καὶ μὴ ἔργοις
οἱ οἱ τε εἰσι, λόγῳ εὐχάριστοι ἀμείβε-
σθαι, ἐγκλήματα ῥά τῆσι.

Τῷ